

Maria NICULESCU

Rcenzie la volumul de versuri **Grădina Domnului**, autor **Nicolae VASILE**, Editura **AMANDA Edit**, București, 2017

Volum de versuri având titlu și conținut cu tentă filosofico-religioasă; astfel de gânduri are inginerul, profesorul universitar, scriitorul și poetul Nicolae VASILE. Interesant, semnificativ, atât de bine ales acest titlu! Cât despre versuri, au subiecte ce acaparează, incitând la deconectantă lecturare.

Grădina Domnului? Cea mai renumită grădină din Țara Sfântă, locul în care Mântuitorul venea adesea. Acolo, Dumnezeuul întrupat va învinge ispita și teama de moarte, va da seamă omenirea pentru toate căderile ei, încrezătoare totuși în îndurarea fără de margini a Aceluia Care a fost "ispitit întru toate după asemănarea noastră, afară de păcat" (Evrei 4, 15).

Închid ochii, închipuindu-mi cum arată, Grădina Domnului, transcend în lumea divină, mirifică, apoi îi deschid și, după cum spune autorul, neputându-i contesta veridicitatea spuselor, mă regăsesc în realitatea crudă, într-o grădină care nu mai este cum a fost, este cu totul și cu totul altfel, multe s-au schimbat și poate vor mai fi schimbate, iar ce-i mai întristător, s-a schimbat ființa umană, sufletul, alteori senin, primitor, cald și bun, a devenit astfel cum, unui om drag Domnului, nu i-ar sta bine; oare să fi venit, într-adevăr, vremea lui Lucifer? Nu, nu generalizăm, mai sunt oameni, care au rămas fideli legilor divine lăsate de Dumnezeu.

Motto-ul, creație excelentă a domnului Vasile Nicolae, mi-a suscitat atenția, drept pentru care, cu deosebită plăcere l-am tradus și în limba italiană; acest motto este o recapitulare succintă a tot ce este cuprins între copertile cu un design deosebit:

//Lasciatemi ad essere, / di sapere ciò che è vivo, / lasciatemi crescere, / per potere amare, /per non distruggermi, / lasciatemi ad imparare, / per coccolarmi la mente, / lasciatemi lavorare, / per poter vivere, / lasciatemi moltiplicarmi, / per ringraziare il Signore, / lasciatemi volare, / che sogno edificante/ lasciatemi morire/ e vi mancherò! //

În concepția domniei sale, ființa umană, în Viață, parcurgînd-o ori, cum frumos spune, curgînd, zburînd sau trăind cu patos succesiunea întâmplărilor, avînd, mai mult sau mai puțin parte de bucurii, stăruind în speranța de a întâlni fericirea și împlinirea, primează ideea unui comportament demn, onest, oriunde s-ar afla și în orice ocazie, depășind vicisitudini, înnobilîndu-și spiritul care va deveni precum o undă, un cânt menit să unească Cerul cu pămîntul, însă, conștientizînd că nu va trăi veșnic, va lăsa ceva în urma sa, ceva ce-l va nemuri.

Scriitorul Nicolae VASILE iubește Iubirea, îl iubește pe Dumnezeu, își iubește nespus țara în care s-a născut și unde trăiește, deplîngîndu-i soarta în aceste

vremuri vitrege, cu oameni ce sfidează viitorimea, în versurile sale îndemnând apărarea țării scumpe, la păstrarea cu grijă a dulcelui grai românesc.

Cu mult drag își amintește de casa părintească, cu dor nestins își amintește de părinți, de surori și frate. Precum Ovidiu în Metamorfoze, tot atât de frumos, inspirat, poetul își descrie părinții metamorfozați, tatăl în „rug de mure ce peste tot se întinde și curtea o cuprinde”, mama într-un „tei plin de arome”.

Îi sunt dragi, prețuiește și respectă sărbătorile creștine, datinile strămoșești, iar cu penelul, prin intermediul culorilor, a căldurii și acurateții cuvintelor din Cuvânt, ne oferă încântătoare tablouri.

Iubirea, acest sentiment viu, înflăcărat, ce ființează în ofranda purpurie a domnului Nicolae VASILE, este fără marginire, răsrângându-se sinceră, precum o mană cerească, asupra ființei dragi sufletului său, dar și asupra semenilor; versuri alese, pline de căldură dedică prietenilor pe care nu îi uită, prieteni de care a fost sau este legat sufletește, amintind de profesorul și scriitorul I.V.Maței Buhăiești, Mihaela Mariana Cazimirovici, redactor, scriitor.

Sunt relevante bunătatea, puritatea, căldura sufletească, aceste însușiri alese ce-i înnobilează sufletul, înălțându-l. Îndrăgește toate cele ce Dumnezeu, prin Mama Natură ne dăruiește, toate cele ce demonstrează drăgălășenie, gingășie, de la flori cu tente curcubeice, cu miresme îmbătătoare, la gâze, păsărele, animale, cu sufletul său la fel de gingaș, rămas la vârsta copilăriei, dăruindu-se acestora. Cât de sensibilă este comparația unui ghiocel ce abia și-a ițit căpșorul, fiind în pericol de a fi călcat în picioare din neatenție, cu sufletele firave ale ființelor umane pe care nu le observăm, din nepăsare, ignoranță! „Se poate învăța ce înseamnă o prietenie sinceră, o iubire adevărată, necondiționată, de la aceste minunate fapte”, ne spune poetul.

Pe aripi de vis străbate poetul, ghizi fiind îngerii păzitori, pajiști smaraldine, mări de alabastru, se întâlnește cu Soarele și Curcubeul, se îndreaptă, pe căile infinitului, spre nemurire, ajunge la Casa Soarelui, apoi și la Căsuța din Rai, iar toate acestea plecând din Iubire, cu Iubire, într-o Iubire, răspândind în jur pulbere de Iubire, semințe de viață, într-o veșnică perpetuare. Nu-i minunat? Cu siguranță, peste vremi, firea va fi cu mult bogată, fiirile ființelor umane vor fi cu mult schimbate, lumea va fi cu mult mai frumoasă, mai trebuie doar să luăm exemplu de la scriitorul Nicolae VASILE, odată cu domnia sa ne vom nemuri pe filele timpului.

Felicitări, neprețuit prieten într-o Cuvânt, deja eu simt că m-am schimbat, sunt mai bogată!

Maria NICULESCU,
Societatea Scriitorilor Români
Liga Scriitorilor din România
Uniunea Scriitorilor Europeni din Moldova

2017